

[Sigsgaard.]

pligtige børn på venteliste uden at kunne få undervisning. Noget sådant ville aldrig blive accepteret inden for folkeskolens område, og det bør heller ikke accepteres inden for åndssvageforsorgen. Det er penge, der mangler, og det er penge, der mangler nu, og jeg håber stadig, at de nødvendige midler vil blive stillet til rådighed med det allerførste.

Kai Moltke: Først et par bemærkninger til finansministeren vedrørende prioriteringen. Vi har jo det store uddannelsesfelt, og det er ingen hemmelighed, at her er vi forsinket, og at man her står over for milliardudgifter, hvis det, som er forsømt, skal indhentes. Derfor skal jeg kun fremdrage et enkelt punkt, hvor det forekommer mig at man mangler de fornødne midler og ikke har taget de nødvendige konsekvenser af den udvikling, vi er inde i.

Statsministeren talte helt rørende om betydningen af produktiviteten i forhold til lønnen i forbindelse med overenskomstsituationen. Men hvad skal man f. eks. sige til en lærlingeordning, hvor man bruger 4 år til at uddanne folk efter regler, som overhovedet ikke står i noget som helst forhold til de krav, som stilles i den moderne industrivirksomhed? Ville det ikke være klogt på dette punkt af uddannelsen at drage konsekvensen af den tekniske udvikling, vi er inde i: afskaffe de hidtidige forældede former for mesterlære og i stedet for indføre en koncentreret, nødvendig teknisk uddannelse af det offentlige for lærlinge og drage konsekvenserne at give tilskud til denne form for uddannelse ved at ligestille disse unge med studenter og andre? Se, det er et af de væsentlige spørgsmål, når der er tale om prioritering, noget, som direkte har sammenhæng med udviklingen af erhvervslivet og dets konkurrenceevne.

Dernæst nogle bemærkninger til økonomiministerens. Jeg må hilse med ganske overordentlig stor glæde, at økonomiministerens på ét område, hvor det drejede sig om pengepolitik og kreditpolitik, i virkeligheden gik over til guldstandard i den forstand, at tale undertiden er sølv, og at tavshed er guld. For en hel del af de spørgsmål, som her blev rejst over for økonomiministerens;

fik vi jo faktisk ikke noget rigtigt svar på. Jeg ved udmærket, at økonomiministerens er en ganske overordentlig dygtig økonom, men det forekommer mig, at han ved denne lejlighed i alle tilfælde forsøgte hele det felt inden for økonomien, som hedder statistikken, og statistikken er jo de faktiske kendsgerninger, hvormed man skal underbygge teorierne.

Nu er her rejst spørgsmålet om Nationalbanken og dens opkøb af obligationer osv. Jeg savnede i økonomiministerens svar rent konkrete tal for, hvor mange obligationer Nationalbanken solgte i den tid, hvor man havde en så at sige større likviditet, og hvor man mente at kunne tillade sig en sådan luksus. Og hvor meget har man indkøbt for indtil dato fra Nationalbankens side i erkendelse af, at disse skønne tider er forbi? Hr. Lysholt Hansen kom ganske rigtig med hypoteser og også tal; jeg savnede hos økonomiministerens en bekræftelse eller afkræftelse med hensyn til, om disse tal overhovedet var holdbare, om de ikke lå i underkanten.

Så taler man om, at antallet af almindelige kunder er vokset, hvor det drejer sig om aftagelse af obligationer. Jeg ved, det er meget vanskeligt at få disse tal ud af en økonomiminister, men det har dog før kunnet lade sig gøre her i tinget. Hvor stor en del af disse såkaldt normale obligationsindkøb blev foretaget af sådanne offentlige eller halvoftentlige institutioner som ATP, statsanstalten for livsforsikring og postgirofondens? Hvis man beskæftiger sig med økonomi, hvis man har kendskab til statistik, må man dog kunne foretage en ganske nøjagtig analyse af, om der er tale om kunder, som normalt køber.

Så fik vi med hensyn til den internationale udvikling og den internationale situation at vide, at økonomiministerens var bekymret i anledning af den nuværende valutakrise. Men jeg kan ikke tænke mig nogen, som har forstand på disse ting, der ikke i øjeblikket er bekymret over udviklingen. Jeg kan derfor ikke lade være med, når økonomiministerens her går udenom som katten om den varme grød, at spørge økonomiministerens: hvad tænker man i grunden, når der skal være tale om økonomisk stabilitet og der så i Tyskland — en af vores største handelspartnere — på et tidspunkt, hvor